

Elämän leipä

Joh. 6:1-15

1. Sen jälkeen Jeesus meni Galilean- eli Tiberiaanjärven toiselle puolelle.
2. Häntä seurasi suuri joukko ihmisiä, koska he olivat nähneet tunnusteot, joita hän teki sairaille.
3. Jeesus nousi vuorelle ja asettui istumaan sinne opetuslastensa kanssa.
4. Pääsiäinen, juutalaisten juhla, oli lähellä.
5. Kun Jeesus kohotti katseensa ja näki paljon kansaa tulevan luokseen, hän sanoi Filippokselle: "Mistä ostaisimme leipää, että nämä ihmiset saisivat syödä?"
6. Tämän Jeesus sanoi koetellakseen häntä, sillä hän itse kyllä tiesi, mitä aikoi tehdä.
7. Filippos vastasi hänelle: "Eivät kahdensadan denaarin leivät riitä heille, niin että jokainen saisi edes vähän."
8. Yksi Jeesuksen opetuslapsista, Andreas, Simon Pietarin veli, sanoi hänelle:
9. "Täällä on pieni poika, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi pientä kalaa. Mutta mitä ne ovat näin monelle!"
10. Jeesus sanoi: "Järjestäkää ihmiset aterioimaan." Siinä paikassa oli paljon ruohoa, ja miehet, joita oli noin viisituhatta, asettuivat maahan.
11. Sitten Jeesus otti leivät, kiitti Jumalaa ja jakoi ne syömään asettuneille, samoin kalatkin, niin paljon kuin he tahtoivat.
12. Kun he olivat kylläisiä, hän sanoi opetuslapsilleen: "Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan."
13. Niin he kokosivat kaksitoista korillista palasia. Ne olivat jääneet aterioivilta tähteeksi viidestä ohraleivästä.
14. Kun ihmiset näkivät, minkä tunnusteon Jeesus teki, he sanoivat: "Tämä on todella se profeetta, joka oli tuleva maailmaan."
15. Mutta kun Jeesus ymmärsi, että he aikoivat väkisin tehdä hänestä kuninkaan, hän vetäytyi jälleen vuorelle yksinään.

Onko se mahdollista?

Joka kerta kun kohtaamme jonkun tehtävän tai haasteen, kysymme: "Onko se mahdollista? Pystynkö siihen? Jaksanko sen? Onko minulla varaa siihen? Kestääkö terveyteni sitä?"

Kysymys omista rajoistamme on erittäin kipeä. Ylpeytemme ajaa meidät helposti omien kykyjemme suuruudenhulluun yliarvioimisen ja sitten kipeiden pettymysten tiellä masennuksen monttuun. Oikea itsensä arvioiminen sekä ihmisten että Jumalan edessä on nöyryyttä.

Uskovat kristityt elävät aivan samassa maailmassa kuin muutkin ja joutuvat kohtaamaan opiskelun, arkityönsä, perheittensä ja yhteiskunnan monet paineet, mutta sen lisäksi Jeesus esittää heille kaikkein suurimman haasteen. "Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni!"

Mutta uskovon voimavarat eivät rajoitu pelkästään hänen lahjakkuuteensa, voimiinsa ja häntä tukevan uskovien yhteisön keskinäiseen apuun. Ylösnoussut Jeesus lupaa kaikkivaltiudessaan olla omiensa kanssa tässä maailmanvalloitustehtävässä. Siksi voimme ja saamme syntimme anteeksi saaneina ja Jeesuksen rakkauden omistaneina innolla lähteä liikkeelle tätä tehtävää toteuttamaan.

Paluu Jeesuksen luo

Johanneksen evankeliumin 6. luku on ainoa tapahtuma, jonka se kuvaa Jeesuksen julkisen toiminnan keskeisiltä kahdelta vuodelta, joita muut kolme evankeliumia kuvaavat tarkemmin. Ruokkimisihme oli niin tärkeä, että kaikki neljä evankeliumia kuvaavat sitä. Siihen liittyy ensimmäinen suurista ”Minä olen...” lauseista, jolla Jeesus antaa Jumalan nimelle ”Jahve” sisältöä. Jumalan nimi Jahve merkitsee ”Minä olen...” Jeesus tuli maan päälle toisaalta ilmoittamaan, millainen Isä on ja toisaalta pelastamaan meidät Isän yhteyteen. Tässä luvussa Jeesus julistaa: ”Minä olen elämän leipä.” Mitään fyysistä eikä hengellistä elämää voi olla muuten kuin riippuvuudessa elävään Jumalaan.

Luku alkaa tilanteessa, jossa opetuslapset olivat saapuneet laajalta lähetyksmatkaltaan, jonka aikana moni oli parantunut, riivaajatkin olivat väistyneet ja he olivat saaneet julistaa monille evankeliumia Jumalan valtakunnan tulosta. Ajallisesti oltiin lähellä pääsiäistä eli kevään lämmössä (suomalaisittain kesäisissä lukemissa), jossa ulkosalla oli mukava levätä. Voitoista huolimatta matka oli ollut rasittava. Jeesus näki opetuslasten väsymyksen ja vei heidät toiselle puolelle Galilean järveä vuorelle lepäämään. Opetuslasten lepoa ei maitse saapuvien kansanjoukkojen saapuminen häirinnyt. Heidän tultuaan Jeesus alkoi opettaa Jumalan valtakunnan evankeliumia. Opetuslapsille suurinta lepoa oli saada kuulla Jeesuksen julistusta Jumalan valtakunnasta.

Mikähän mahtaa meille itse kullekin olla parasta lepoa – niin ruumiille, sielulle kuin hengellemmekin? Miten vetäytyminen yhdessä Jeesuksen kanssa lepäämään voisi toteutua meidän arjessamme ja juhlassamme?

Nälkäisille syötävää

Kansa oli kuunnellut Jeesusta pitkään ja tullut nälkäiseksi. Jeesus halusi rakkaudessaan ruokkia nälkäiset, mutta antoi saman haasteen Filippukselle ja Andreaalle. Jeesus tarjosi heille mahdollisuutta toteuttaa rakkautta nälkäisiä kuulijoita kohtaan. Hän halusi osoittaa, että se, minkä Hän antaa tehtäväksi on myös mahdollista toteuttaa. Ei tosin omin voimavaroin, omin kyvyin ja omalla viisaudella, vaan antamalla Jeesuksen päättää asioista ja luovuttamalla oma köyhyys Herran siunattavaksi.

Kysymys ei kuitenkaan koskaan ole jonkinmoisesta automaattista niin, että kuultuasi Jeesuksen opetusta, lähdet sitä siitä vain toteuttamaan. Ilman Jeesuksen omaa läsnäoloa emme voi tehdä mitään emmekä saada mitään todellista aikaan. Herra vie meidät käytännön tilanteisiin, joissa Hän kaikkein ensimmäiseksi osoittaa meidän omien mahdollisuuksiemme rajat. Sa-

malla Hän kuitenkin haastaa meidät luottamaan Hänen mahdollisuuksiinsa. Ei kuitenkaan ikään kuin ne olisivat meidän käytettävissämme, vaan niin että me annamme omat riittämättömät ja olemattomat voimavaramme Herran käsiin ja käytettäväksi.

Mistä ostamme leipää?

Jeesus ei kysynyt neuvoa opetuslapsiltaan missään muussa kuin tässä tilanteessa: "Mistä ostamme leipää näiden syödä?" Kysymys oli hämmästyttävä, sillä paikalla oli 5000 miestä ja naisia ja lapsia vähintään toinen mokoma. Sekä Filippuksen että Andreaan vastaukset olivat täysin rehellisiä ja vilpittömiä. Kumpikaan ei sanonut Jeesukselle: "Sinä kykenet käsittelemään tämän tilanteen", koska he eivät yksinkertaisesti nähneet sitä mahdollisuutta.

Filippus arvioi tilannetta pelkästään taloudellisten ja käytännöllisten mahdollisuuksien rajoissa. Hänelle ei ehkä tullut mieleenkään, että Jumalan sanastoon ei kuulu "mahdoton". Herra on kaikkivaltias, Hän kykenee ja voi kaiken, mitä Hän tahtoo.

On ehdottomasti parempi, että avoimesti tunnustat sen, että et luota Herraan, kuin teeskentelet uskovasi sellaista, mitä kuitenkin pohjimmiltaan epäilet. Opetuslasten epäusko ei estänyt Jeesusta suorittamasta ihmettä eikä Jeesus vähäisimmässäkään määrin arvostellut kumpaakaan heistä.

Silti Herra kyllä toivoo, että emme tekisi laskelmiamme omien mahdollisuuksiemme mukaan vaan suuntaisimme sydämemme Herran suuntaan. Jumalan sana lupaa:

Hänelle, joka voi tehdä monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Aamen. (Ef. 3:20-21)

Kun Herra antaa elämäämme tilanteita, jotka ovat meille ylivoimaisia, Hän tekee sen juuri sitä varten, että nostaisimme niissä katseemme Hänen mahdollisuuksiinsa, jotka ovat rajattomat.

Niukkuus runsaudeksi

Ennen kuin Jeesus teki ihmettä, Hän käski opetuslapsia asettamaan kansan ryhmiin ateriointia varten. Jeesus halusi, että asiat suurten ihmeidenkin ympärillä tapahtuivat järjestyksessä niin, että jokaisen tarpeet voitiin järjestelmällisesti täyttää. Myös evankeliumin, elämän leivän, levittämisenkin tulee tapahtua järjestelmällisesti, riittävän pienissä ryhmissä ja niin, ettei kukaan jää siitä osattomaksi.

Ruokarukous on hyvä tapa. Se muistuttaa meitä joka kerta, että kaikki se hyvä, mitä päivittäin saamme nauttia, on kokonaan Herran armoa. Saamme nauttia sen kiitollisena. Jeesuksen ruokarukous oli kiitos Jumalalle saamistaan leivistä ja kaloista. Meidänkin uskonelämässä myös pienet Jumalan lahjat ovat aina kiitoksen arvoisia ja kiitos voi moninkertaistaa ne toisten ihmistenkin siunaukseksi.

Mikä sitten riitti ruokkimaan tuon valtaisan kansanpaljouden. Siinä seisoivat poikainen ja Herra Jeesus. Poikasen leivät ja kalaset olivat aivan olemattomia tarpeen suuruuteen nähden. Mutta Jeesukselle ne olivat enemmän kuin tarve. Niistä jäi 12 korillista yli. Tähteitä ei heitetty pois, vaan kerättiin ja käytettiin myöhemmin. Kaikki saivat syödä kyllikseen. Jeesus ei jakanut vain välipalaa vaan täyden aterian. Jeesus kykenee siunaamaan meidän vähäiset viisi leipäämme ja kaksi kalaamme niin, että niistä riittää.

Evankeliumi

Evankeliumilla on täsmälleen samanlainen ominaisuus kuin poikasen kaloilla ja leivillä Jeesuksen käsissä. Kun evankeliumin elämän leipää jaetaan pois, se ei koskaan vähene, vaan antaja ja vastaanottaja saavat siitä kytymättömää ravintoa sielujensa iankaikkiseksi ravinnoksi.

Evankeliumi on tarkkaan määrätty sanoma, joka sisältää neljä asiaa:

1. Kristus kuoli meidän syntiemme tähden kirjoitusten mukaan.
2. Hänet haudattiin.
3. Hän nousi kolmantena päivänä kuolleista kirjoitusten mukaan.
4. Hän ilmestyi yli 500 hengelle.

Näihin neljään lauseeseen sisältyy se evankeliumi, josta Paavali kirjoittaa näin: *"Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte siitä kiinni sellaisena kuin minä sen teille julistin."* (1.Kor 15:2)

Evankeliumi on Jumalan voima, siinä Herra Jeesus Kristus sanaan sidottuna, sanassa ja sanan alla, sanalla ratsastaen tulee suoraan sellaisen ihmisen sydämeen, joka ottaa evankeliumin sanan vastaan. Evankeliumissa koko Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen siunaus: syntien anteeksi-antamus, vanhurskauttaminen ja iankaikkinen elämä siirtyy ihmisen omistukseen. Evankeliumin sana riittää tuhansille ja taas tuhansille eikä koskaan vähene eikä menetä voimaansa.

Evankeliumin jakajat

Mutta evankeliumi tarvitsee tänäänkin jakajansa. Kysymys ei ole siitä, kuinka paljon sinulla on tietoa tai taitoa evankeliumin sisällöstä ja sen levittämisestä. Kysymys on siitä, että Jeesuksen käsissä nuo neljä lausetta saavat ihmeellisen siunauksen ja kykenevät pelastamaan Sinunkin ympärilläsi ihmisiä. Vaikka et omilla sanoillasi voi ketään pelastaa etkä sydämiä ruokkia, jakamalla lyhentämätöntä evankeliumin sanaa saat nähdä, että sen kautta Jeesus kykenee pelastamaan ja ruokkimaan niitä, jotka avaavat sydämensä sille.

Hallitsija vai leipäkuningas

Ruokkimisihmeen kokenut kansa tajusi, että Jeesus oli Mooseksen lupaa profeetta, mutta kansan tekemä johtopäätös tehdä Jeesuksesta vaikka väkisin leipäkuningas oli väärä. He halusivat kuningasta, joka kykeni täyttämään heidän ajalliset tarpeensa. Mutta he eivät halunneet taivuttaa sydämiään tämän Jeesuksen hallittaviksi. He halusivat hallita Kuningasta, jotta Kuningas olisi täyttänyt heidän tarpeensa helposti ja vaivattomasti. Jeesus ei suostu sellaisten ihmisen kuninkaaksi, jotka kyllä haluavat Häneltä etuja,

mutta eivät halua seurata Hänen tahtoaan. Jeesus täyttää kyllä nälkäisten tarpeet, mutta Hän ei suostu leipäkuninkaaksi.

Jumalan valtakunnan Kuninkuus hankittaisiin ristin ja kärsimyksen tiellä, tiellä, jolle lähdettiin rukouksesta, Isän sydämeltä. Elämän antava leipä on Golgatalla murrettu Jeesuksen ruumis ja Hänen pyhä maahan vuotanut uhriverensä.

Herra huolehtii

Vaikka Jeesuksen ihmeen syvin merkitys oli iankaikkisen elämän leivässä, joka vasta kykenee tyydyttämään ihmisen syvimät tarpeet, se oli samalla myös ajallinen ihme. Jeesus on luvannut tarvittaessa jopa ajallisten ihmeiden kautta huolehtia omiensa tarpeista.

Tapasin joitakin vuosia sitten erään Kiinan maanalaisen kirkon eli kotikirkkojen evankelistan Japanissa. Hän kertoi, miten ensi kertaa kun hänet ja hänen miehensä pidätettiin, alle kouluikäiset lapset jäivät yksin kotiin. Kuukaan naapureista ei tiennyt mitään yöllisistä pidätyksistä ja kotona oli vain pieni kulhollinen riisiä lasten ruoaksi. Koko kolmen kuukauden pidätysajan lapset kävivät syömässä riisikulhosta eikä se sinä aikana, kun äiti oli vankilassa tyhjentynyt. Tämä evankelista ei yksinkertaisesti keksinyt mitään muuta selitystä tälle asialle kuin sen, että Jeesus teki heidän kodissaan kolmen kuukauden ruokkimisihmeen. Mutta vielä suurempi ihme on evankeliumin leviäminen sydämeistä sydämeen.

Evankeliumi leviää – pastori Arikin tie

Pastori Ariki (80) syntyi Tsuyaman kaupungissa pientilallisen vanhimpana poikana viisilapsiseen köyhään kotiin, jolla ei ollut mitään kosketuspintaa kristilliseen uskoon. Isä kuoli, kun hän oli vasta 12 vuotta vanha. Näin ollen hän joutui jo pienestä pitäen huolehtimaan peltotöistä, joissa käytettiin lannoitteena ihmisten lantaa. Sitä hän kävi kärryillä hakemasta kaupungilta ja toimi esimerkillisenä vanhimpana poikana.

Isän kuolema 12 –vuotiaan pojan silmien edessä painoi hänen sydämeensä syvän kuoleman pelon, joka kalvoi hänen sisintään jatkuvasti. Vuonna 1953 norjalainen lähetysaarnaja Arne Grønning aloitti Tsuyamassa pioneerityön, sillä kristillisen seurakunnan tehtävä on viedä evankeliumi ihmisille eikä odottaa sitä, että ihmiset tulisivat etsimään evankeliumia. Nuorukainen Ariki alkoi käydä kirkossa ns. kristinuskobuumin aikana, kun kirkosta saatiin monenlaista aineellistakin apua sodanjälkeisissä köyhissä oloissa. Hyvän Paimenen sana osui hänen sydämeensä paljastaen ei vain tekosyntejä vaan koko sydämen syvän syntiturmeluksen. Jouluna 1953 hänet kastettiin 16 muun joukossa. Kastettujen joukossa oli myös hänen tuleva vaimonsa, joka sairastaa tällä hetkellä keuhkosyöpää.

Ariki pääsi näin osalliseksi syntien anteeksiantamuksesta ja iankaikkisesta elämästä. Vuoden 1954 syyskuussa hän aloitti Koben Luterilaisen Raamatukoulun 5. kurssilla ja sen päätyttyä toimi lähetysaarnaja Grønningin avustajana Tsuyamassa. Tämä lähetysaarnaja oli todellinen rukouksen

mies ja opetti Arikia pitäytymään tiukasti Jumalan sanaan. Ei riittänyt, että sanaa luettiin. Sanalle piti olla myös kuuliainen.

Eräänä päivänä lähetysaarnaja sanoi Arikille: "Mene pyytämään anteeksi siltä ja siltä seurakuntalaiselta!" Mutta Arika ei ollut mielestään tehnyt mitään sellaista, mitä hänen olisi pitänyt pyytää anteeksi. Silloin Grønning avasi Raamatun vuorisaarnasta kohdan:

Jos sinä olet viemässä lahjaasi alttarille ja muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, jätä lahjasi siihen alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa. Mene sitten uhraamaan lahjasi. (Matt. 5:23-24)

Sanalle kuuliaisena Arika meni sopimaan tämän henkilön kanssa.

Vuonna 1956 Arika opiskeli toisen vuoden Koben Raamattukoulussa ja sai sen jälkeen kutsun evankelista harjoittelijaksi Oodan seurakuntaan kahden naislähetin työtoveriksi. Kerran hän oli lähdössä kotikäynnille erään seurakuntalaisen luokse, kun lähetti kysyi häneltä: "Minkä Jumalan Sanan kohdan aiot tälle seurakuntalaiselle viedä?" Arikille ei ollut tullut mieleenkään sellaista mieltä, hän oli vain ajatellut mennä juttelemaan ja kyselemään kuulumisia. Näin hän sai opetuksen siitä, mikä on varsinainen tehtävämme.

Kolmen vuoden kuluttua hän pääsi opiskelemaan Teologiseen seminaariin ja valmistui pastoriksi 1967. Hänet nimitettiin Matsuen seurakunnan pastoriksi tilanteessa, jossa edellisen pastorin kanssa suuri joukko seurakuntalaisia oli juuri jättänyt kirkon ja perustanut uuden. Varsin masentavassa tilanteessa ja vielä kokemattomana Arika joutui opettelemaan seurakunnan paimenen tehtäviä. Tässä tilanteessa Herra rohkaisi häntä erään keuhkautiin sairastuneen naisen uskoon tulolla ja kirkkauteen pääsyllä. Parantolassa Arika antoi tälle jo heikossa kunnossa olleelle lyhyen kasteopetuksen ja kastoi hänet Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Pian tämän sisaren kunto heikkeni niin, että hän ei jaksanut enää puhuakaan. Silti hän Arikin vieraillessa nosti kätensä peitteiden välistä ja teki voiton merkin. Sitten Arika kysyi häneltä: "Näetkö jo Jeesuksen?" Vastauksena tuli selkeä nyökkäys. Näin Arika sai rohkaisua jatkaa työtä luottaen siihen, että Jumalan sana kykenee pelastamaan ihmisiä. Samalla Hänelle vahvistui voimakas tietoisuus siitä, että hänen itsensä tärkein tehtävä on kuulla Herran sanaa ja seurata Jeesusta.

Raskailta vaiheiltakaan Herra ei Arikia säästänyt kouluttaessaan hänestä ison seurakunnan pastoria ja radioevankelistaa. Hänen kolmas tyttärensä kutsuttiin 24 päivän ikäisenä Herran luo. Tämä tuskainen kokemus merkitsi kuitenkin sitä, että taivaalliseen valtakuntaan syntyi entistä vahvempi side. Ratkaisevaa on lopulta onko nimemme taivaassa elämän kirjassa vai ei.

Tänään pastori Arika jatkaa osa-aikaisena radiopastorina ja opettaa Koben Luterilaisessa Raamattukoulussa ja Teologisessa Seminaarissa käytännöllistä teologiaa.

Entä Sinä?

Miten on Sinun laitasi? Onko Jeesus Kristus saanut jo tulla Sinun Kuninkaaksesi? Saako hän käyttöönsä Sinun koko niukan omaisuutesi, vai vain sen mikä sinulta jää ylitse omien tarpeittesi.

Ellet vielä voi tunnustaa Jeesusta Hallitsijaksesi, käänny Hänen puoleensa tänään. Tunnusta, että olet huono hallitsija omalle elämällesi, pyydä anteeksiantamusta ja armoa Jeesuksen uhrin tähden. Herra haluaa ruokkia Sinua iankaikkisen elämän leivällä ja huolehtia myös Sinun ajallisista tarpeistasi, jotta voisit palvella Häntä ja myös muita ihmisiä. Luovu omien laskelmiesi varassa elämisestä ja anna itsesi Herran käyttöön.